

Kapitola jedna

O PŮLNOCI PŘIŠLA BOUŘKA.

Oblohu zakryly temné mraky, takže nebyly vidět hvězdy. Zvedající se vítr mě roztrásl zimou a nafoukal mi zrzavé vlasy do obličeje. Oblékla jsem si černou pláštěnku s kapucí a schovala pod ni tašku.

Navzdory bouřce se areál Evernightu neponořil do úplné tmy. Jen naprostá tma by znamenala změnu. Profesoři na akademii viděli i ve tmě a slyšeli i ve větru. Stejně jako ostatní upíři.

Na Evernightu však profesoři nebyli jedinými upíry. Za několik dní měl začít nový školní rok, takže se očekával příjezd studentů, z nichž většina byla stejně silná, stará a nesmrtelná jako jejich profesoři.

Nebyla jsem silná ani stará, ale pořád ještě jsem byla naživu. Přesto jsem zároveň byla upírka, která se narodila dvěma upírům a jednoho dne se měla stát jedním z nich a lačnit po krvi. Už se mi párkrát povedlo proklouznout profesorům

pod nosem, k čemuž mi stačila víra ve vlastní schopnosti a trochu štěstí. Ale dnes večer jsem čekala na tmu. Chtěla jsem se v ní skrýt, co nejvíce to šlo.

Ze svého prvního vloupání jsem byla dost nervózní.

Slovo *vloupání* zní, jako bych se do kanceláře ředitelky Bethanyové vydala krást peníze, šperky nebo něco podobného. Ale já měla důležitější důvody.

Obloha ještě více potemněla a začalo pršet. Běžela jsem přes pozemek školy a párkrát se při tom ohlédla po kamenných věžích školní budovy. Když jsem po kluzké trávě utíkala k domu s měděnou střechou, ve kterém bydlela Bethanyová, na chvíli jsem zaváhala. *Vážně se jí vloupeš do domu? Vnikneš do cizího domu? Nemáš ani odvalu stáhnout si hubu, za kterou jsi nezaplatila.* Sáhla jsem do tašky a vytáhla plastovou kartičku do knihovny, kterou jsem se teď ale nechystala použít na vypůjčení knih. Cítila jsem se trochu neskutečně, ale zároveň odhodlaně. Udělám to. Bethanyová opouštěla Evernight na noc tak třikrát do roka, což znamenalo, že dnes přišla má šance. Zasunula jsem kartu mezi dveře a futro a začala páčit zámek.

O pět minut později jsem se stále ještě bez úspěchu snažila kartou do knihovny otevřít dveře a ruce jsem měla studené, mokré a ztuhlé. V televizi tahle část vždycky vypadala tak snadně. Práví zločinci tohle pravděpodobně zvládali za deset vteřin. Ale bylo čím dál tím jasnější, že ze mě se kriminálnice nestane.

Zavrhla jsem plán A a začala hledat jiné řešení. Na první pohled se okna nezdála o moc nadějnější než dveře. Sice

jsem mohla rozbít sklo a okamžitě jedno z nich otevřít, ale to by znesnadnilo můj úmysl *nenechat se chytit*.

Když jsem zahrnula za roh, s překvapením jsem zjistila, že Bethanyová nechala jedno okno trochu pootevřené. To mi úplně stačilo.

Když jsem okno pomalu vysouvala nahoru, spatřila jsem na parapetu několik malých hliněných květináčů s afrikány. Bethanyová k nim asi chtěla vpustit čerstvý vzduch a možná i déšť. Připadalo mi divné, že jí záleží na něčem živém. Opatrně jsem je odsunula na stranu, abych mohla skočit dovnitř.

Dostat se dovnitř otevřeným oknem? *Taky* daleko těžší, než to vypadá v televizi.

Okna domu Bethanyové byla dost vysoko nad zemí, takže jsem musela pořádně vyskočit. Pak jsem se protáhla oknem a snažila se nespadnout, ale dopadnout na nohy, což bylo dost obtížné, protože jsem lezla hlavou napřed a nemohla se jen tak otočit. Prudce jsem oddechovala, jenže pak jsem zalapala po dechu, protože jsem zabláčenou botou kopla do okenní tabulky, ale sklo se naštěstí nerozbilo. Dokázala jsem se ještě víc sklonit a skočit na podlahu.

„Tak,“ zašeptala jsem, když jsem ležela na zdobeném koberci s nohama nad hlavou a promoklá na kost. „To byla ta snadnější část.“

Dům Bethanyové vypadal i voněl jako ona – silně a ostře po levanduli. Uvědomila jsem si, že jsem v její ložnici, takže jsem se cítila ještě více jako vetřelec. I když jsem

věděla, že odjela do Bostonu na setkání s „potenciálními studenty“, nemohla jsem se zbavit pocitu, že mě každým okamžikem nachytá. A toho jsem se strašně bála. Začínala jsem se stahovat a uzavírat se do sebe, jako vždy, když jsem měla strach.

Ale pak jsem si vzpomněla na Lucase, kterého jsem milovala a ... ztratila.

Lucas by mě nechtěl vidět vyděšenou. Chtěl by, abych zůstala silná. Vzpomínka na něj mi dodala odvahu, a tak jsem se znovu pustila do práce.

Nejdřív jsem si zula zablácené boty, abych po sobě nezanechala stopy. Pláštěnku jsem pověsila na nejbližší kliku, aby ze mě všude nekapala voda. Pak jsem šla do koupelny a popadla pár papírových kapesníků, kterými jsem si utřela boty a pak nepořádek, který už jsem udělala. Strčila jsem je do kapsy pláštěnky, protože jsem je chtěla vyhodit někde jinde. Jestli byl někdo dost paranoidní na to, aby hledal důkazy ve vlastních odpadcích, tak právě Bethanyová.

Je překvapivé, že bydlí zrovna tady, napadlo mě. Akademie Evernight byla velká i velkolepá, všechny ty kamenné věže s obludami – to byl přesně její styl. Tenhle dům vypadal jako nějaká chalupa. Ale tady měla soukromí. Věřila jsem, že si ho cení daleko víc než čehokoli jiného.

Rozhodla jsem se začít u jejího psacího stolu v rohu. Posadila jsem se na dřevěnou židli s tvrdým opěradlem, odstrčila stříbrný rámeček se siluetou muže z devatenáctého století a začala se probírat papíry, které jsem tu našla.